

на едно въ мосто имя, тамъ съмъ и азъ по-срѣдъ вѣ. То добръ, началото е чудно и пжтятъ ни е отворенъ; но ще ли да вървимъ право и безъ да са отбиваме отъ този пжтъ?

Сега нека ми е простено да разглѣдаме:

Първо, да ли сичкитѣ членове отъ нашето общество сж познале общето си добро, да ли сж разбрали еднакво, че нѣма отдѣ да очакваме своето добруване, освѣнъ само въ напрѣдването си, да са учятъ дѣцата ни? да ли сж познали сичкитѣ, какво най-доброто наслѣдство, което трѣбва да остави единъ баща на чедото си, е да го изучи, та да са познае що е човѣкъ, какъ да живѣе и какъ да си добива по-лесно своята храна? Второ, ония дѣца, които посѣщаватъ училището, да ли слѣдватъ рѣдовно? За първото азъ щж да отговоря, какво многома изъ насъ още не сж познали това: много дѣцица у селото си имаме, на които бащитѣ имъ не щжтъ да имъ покажжтъ нито вратата на училището; а на вториятъ въпросъ азъ щж да отговоря, че отъ 80 ученици, които са набиратъ въ училището, едвамъ половината дохожджтъ рѣдовно, и това не е малко зло; отъ таковато ходене въ училището не може да бжде и не може да са очаква никаква полза.

Ето, братия, азъ ви прѣдложихъ горнитѣ, които отъ малко малко трѣбва сички да познаемъ и да са поправимъ. Истина, да са задължатъ сичкитѣ бащи да проваждатъ дѣцата си въ училището, това ще бжде твърдѣ мжчно — далечъ е още това врѣмя отъ насъ; въ баре да имаме прѣдъ виду това, да свѣршжтъ онова, що имъ е нарѣдено отъ училището. Инакъ, ние на пусто ще да са хвалимъ, че имаме училище у селото си; залудо ще казваме на хората, че имаме учитель и дѣцата ни ходятъ да са учятъ . . . . .

Знайно е, че нѣкои си бащи струватъ ма хана и укривяватъ сиромашията, що имъ прѣчила да учятъ дѣцата си; това е истина. Нѣ струва ми са, че таковато спестяване твърдѣ малко помага да са смалятъ разноскитѣ ни отъ помощъ на дѣтето. По-добръ е сами родителитѣ да са помжчватъ повечко — да пога й-